

PENELOPE DOUGLAS

UNTIL
YOU

NEM TUDJA,
HOGYAN ENGEDJE EL...

nélküled

fine
selection

Fall Away
2.

PENELOPE DOUGLAS

UNTIL YOU

n é l k ü l e d

Fall Away
2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

ÜZENET A SZERZŐTŐL

Ezt a könyvet nem terveztem.

De miután megjelent a *Szívatás*, ráébredtem, hogy Jared története épp olyan fontos, mint Tate-é, ráadásul az olvasók közül is sokan felvetették, milyen jó lenne az ő szemszögéből is megismerni az eseményeket. Tudni akarták, hogy mi az ő sztorija.

És ezért örökké hálás leszek nekik. Nagyon szerettem írni ezt a könyvet, és figyelni, ahogy Jared karaktere fejlődik.

Bár a regény önmagában is megállja a helyét, nem javaslom, hogy ezzel kezdjétek, ha el szeretnétek olvasni a *Fall Away*-sorozatot. Sokkal jobban fogjátok élvezni a könyvet, ha először Tate nézőpontjából ismeritek meg az eseményeket, ráadásul a *Szívatás* után jobban vágytok majd arra, hogy Jared oldaláról is felfedezétek a történetet.

Ugyanakkor szeretném megnyugtatni azokat, akik már olvasták a *Szívatást*. Nagy kihívás, amikor ugyanazt a történetet akarjuk megírni egy másik szereplő nézőpontjából, mert egyetlen olvasó sem szeretné, hogy félrevezessék, és kétszer vegye meg ugyanazt a regényt.

Nagyon keményen dolgoztam, hogy valami mást adjak a keze-
tekbe.

Ez NEM a *Szívátás* újramesélése.

Hanem Jared története.

*Ezt a regényt kizárólag az olvasóknak ajánlom. Köszönöm, hogy
hittetek Jaredben, és kértétek az ő történetét.*

PROLÓGUS

A *NEVEM JARED.*
A nevem Jared.

A nevem Jared.

Ezt ismétелgettem magamban újra meg újra, miközben próbáltam lelassítani a szívverésemet. Át akartam menni, hogy megismerkedjek az új szomszédjainkkal, de ideges voltam.

Most költözött a mellettünk lévő házba egy gyerek, ő is tízéves lehet, mint én. Elmosolyodtam, amikor megláttam, hogy lány létére baseballsapkát meg tornacipőt visel. A környékünkön egy csaj sem öltözködött így, ráadásul még szép is volt.

Az ablakpárkányra támaszkodva figyeltem a szomszéd házat, ami megtelt zenével és fénnel. Hosszú ideig senki nem élt ott, és amikor mégis, akkor is csak idős emberek.

Hatalmas fa állt a két ház között, de még így is átláttam a zöld levelek közti réseken.

– Hé, édesem!

Oldalra fordítottam a fejemet, és láttam, hogy anyám az ajtókeretnek támaszkodik. Mosolygott, de a szeme könnyes volt, a ruhái meg gyűröttek.

Megint rosszul volt. Mindig így érezte magát, amikor túl sokat piált.

– Láttam, hogy új szomszédjaink vannak – folytatta. – Találkoztál már velük?

– Nem – ráztam meg a fejem, és megint kinéztem az ablakon, miközben azt kívántam, hogy menjen már ki a szobámból. – Van egy lányuk. Fiúk nincsenek.

– És egy lánnyal nem barátkozhatsz? – Megbicsaklott a hangja, és hallottam, ahogy nyel egyet. Tudtam, hogy nemsokára mi következik, és összeszorult a gyomrom.

– Nem, nem barátkozhatok.

Nem szerettem anyámmal beszélni. Igazából azt sem tudtam, hogyan szóljak hozzá. Sokat voltam egyedül, és egyébként is csak feldühített.

– Jared... – kezdte, de aztán hallgatott. Egy pillanattal később hallottam, hogy elsétál, és becsap egy ajtót a folyosó végén. Biztos a fürdőszobába ment hányni.

Anyám nagyon sokat ivott, főleg a hétvégéken, és hirtelen már nem is akartam annyira megismerkedni a szomszédban lakó, szőke hajú lánnyal.

És akkor mi van, ha menőnek látszik, és szeret biciklizni?

Vagy hogy az Alice in Chains szól a hálószobájából? Legalábbis úgy gondoltam, az az ő szobája. A függönyök ugyanis össze voltak húzva.

Felegyenesedtem, és már épp el akartam feledkezni az egészsről, és csinálni magamnak valami vacsorát – sejtettem, hogy anyám aznap nem fog főzni –, de akkor megláttam, ahogy elhúzzák a függönyt a szomszédban, és megtorpantam.

Ott állt a lány. *Tényleg az az ő szobája!*

És valamiért elmosolyodtam. Tetszett, hogy a szobáink szemben voltak egymással.

Hunyorítottam, hogy jobban lássam, ahogy kinyitja az erkélyajtót, de aztán döbbsen elkerekedett a szemem, amikor megláttam, hogy mit csinál.

Mi? Megbolondult?

Felrántottam az ablakomat, és kidugtam a fejem az esti levegőbe.

– Hé! – kiáltottam oda neki. – Mit csinálsz?

A lány felkapta a fejét, nekem pedig elakadt a lélegzetem, amikor megingott az ágon, és kapálózva próbálta visszaszerezni az egyensúlyát. Jobbra-balra csapkodott a karjaival, én meg azonnal kimásztam az ablakomon, és elkezdtem felé kúszni a fán.

– Óvatosan! – kiáltottam, amikor lehajolt, és megfogott egy vastagabb ágat.

Beljebb merészkedtem a fán, és közben erősen kapaszkodtam egy ágba a fejem mellett, nehogy leessek.

Hülye csaj! Mit csinált?

Tágra nyílt kék szemmel nézett rám, miközben négykézláb kapaszkodott az ágba, ami rázkódott alatta.

– Nem mászhatsz csak így egyedül fára! – szidtam meg. – Majdnem leestél. Gyere ide! – Lehajoltam, hogy megfogjam a kezét.

Az ujjaim rögtön bizseregni kezdtek, ahogy megérintettem, pont úgy, mint amikor elzsibbad valamelyik testrészünk.

A lány remegő lábakkal felállt, én meg erősen kapaszkodtam az ágba a fejemnél, miközben a fatörzshöz araszoltam vele.

– Miért csináltad ezt? – panaszkodott mögöttem. – Tudom, hogyan kell fára mászni. Megijesztettél, ezért majdnem leestem.

Ahogy leültem a fa vastag, belső részére, rápillantottam.

– Persze hogy azért... – mormogtam, és megtöröltem a kezemet khaki cargo nadrágomban.

Az utcánkat, a Fall Away Lane-t bámultam, de nem tudtam elfelejteni, milyen érzés volt fogni a kezét. A bizsergés felkúszott a karomon, és beborította az egész testemet. Olyan volt, mintha minden szőrszálam az égnek meredne, és nevetni akartam, mert csikizett.

A lány először csak állt, biztos duzzogott, de néhány másodperc múlva leült mellém. Együtt himbáltuk a lábunkat a levegőben.

– Szóval... – kezdte, és a házuk felé mutatott. – Ott laksz?

– Igen. Anyámmal – válaszoltam, és amikor ránéztem, észrevettem, hogy lesütötte a szemét, és elkezdett babrálni az ujjával.

Néhány másodpercre szomorúnak tűnt, aztán összevonta a szemöldökét, és úgy nézett ki, mintha próbálná visszatartani a könnyeit.

Mi rosszat mondtam?

Még mindig az a kezeslábas volt rajta, amelyikben korábban láttam, amikor a költöztetőkocsiból pakoltak ki az apjával. A haját leengedte, és eltekintve a néhány folttól a nadrágján, tisztának látszott.

Néhány percig csendben ültünk egymás mellett, az utcát bámultuk, és hallgattuk, ahogy a levelek zizegnek körülöttünk a szélben.

Nagyon aprónak tűnt mellettem, mintha bármelyik percben leeshetne az ágról, mert képtelen megtartani magát.

Az ajka legörbült, és fogalmam sem volt, hogy mitől olyan szomorú. Csak annyit tudtam, hogy nem akarok sehova menni, amíg jobban nem érzi magát.

– Apukádat már láttam – kezdtem. – Hol van anyukád?

Megremegett az alsó ajka, és felpillantott rám.

– Anya tavasszal meghalt. – Könnybe lábadt a szeme, de vett néhány mély lélegzetet, mintha megpróbálna erős maradni.

Még soha nem találkoztam olyan gyerekekkel, akinek meghalt az anyja vagy az apja, és hirtelen rosszul éreztem magam, amiért nem kedvelem anyámat.

– Nekem nincs apám – árultam el neki, próbálva jobb kedvre deríteni. – Elhagyott minket, amikor kisbaba voltam, és anya azt mondja, nem jó ember. Legalább a te anyukád nem önszántából hagyott el téged, nem igaz?

Tudtam, hogy hülyeség, amit mondtam. Nem azt akartam elérni, hogy úgy tűnjön, ő jobban járt, mint én. Csak úgy éreztem, mondanom kell neki valamit, amitől jobban érzi magát.

Szívem szerint megöleltem volna. Abban a pillanatban azt szerettem volna a legjobban.

De nem mertem megtenni. Úgyhogy inkább témát váltottam.

– Láttam, hogy apádnak van egy öreg kocsija.

A lány nem nézett rám, de a szemét forgatta.

– Az egy Chevy Nova. Nem csak egy öreg kocsi.

Tudtam, hogy milyen autó. Csak kíváncsi voltam, ő tudja-e.

– Szeretem a kocsikat. – Lerúgtam magamról a cipőmet, majd figyeltem, ahogy a földre esik, és a lány is ugyanezt csinálta piros tornacipójével. Csupasz lábunk előre-hátra lengett a levegőben. – Egy napon a Loopnál fogok versenyezni – jelentettem ki.

Felcsillant a szeme, és felém fordult.

– A Loopnál? Mi az?

– Egy versenypálya, ahová a nagyok járnak. Mi is mehetünk majd, amikor gimisek leszünk, de csak akkor, ha van kocsink. Eljöhetsz, és szurkolhatsz nekem.

– Én miért nem versenyezhetek? – Mérgesnek látszott.

Komolyan kérdezte?

– Nem hiszem, hogy engedik a lányokat versenyezni – feleltem, és nagyon igyekeztem, nehogy a képébe röhögjek.

A lány összehúzta a szemét, és megint az utcát bámulta.

– Te majd ráveszed őket, hogy engem engedjenek versenyezni.

A szám felfelé görbült, de visszatartottam a nevetésemet.

– Talán.

Tuti biztos.

Kinyújtotta felém a kezét, hogy megrázzam.

– Tatum vagyok, de mindenki Tate-nek hív. Nem szeretem a Tatumot. Értetted?

Bólintottam, megfogtam a kezét, és megint éreztem, ahogy a forróság végigszalad a karomon.

– Jared vagyok.

1. FEJEZET

6 évvel később

AVÉR KISERKEN AZ ALSÓ AJKAMON, és hosszú, vörös folyamként a padlóra hullik. Hagyom, hogy a szám megteljen a vörös folyadékkal, amíg ki nem csordul, mert rohadtul fáj mindenem még ahhoz is, hogy kiköpjem.

– Apa, kérlek! – könyörgök, és a hangom megremeg, ahogy a testem rázkódik a félelemtől.

Anyának igaza volt. Apa rossz ember, és azt kívánom, bár ne sikerült volna rábeszélnem anyámat, hogy engedje, hogy apámnál töltssem a nyarat.

A konyhapadlón térdelek, reszketek, és a két kezem össze van csomózva a hátam mögött. A durva kötél a bőrömben mar.

– Könyörögsz, te kis pina? – vicsorogja az apám, és újra lesújt a szíjjal a hátamra.

Összeszorítom a szememet, és megrezzenek, amikor tűz perzseli végig a lapockámat. Becsukom a számat, próbálok csendben maradni, és

mélyeket lélegzem az orromon keresztül, amíg az égő érzés csillapodik. Az ajkam duzzadt, és a vér fémese íze megtölti a számat.

Tate.

Az arca felvillan a gondolataimban, és visszahúzódom az elmémbe oda, ahol ő van. Ahol együtt vagyunk. Aranyszínű haja lebeg a szélben, ahogy a halastó körüli sziklákon mászunk. Mindig mögöttem haladok, hogy elkapjam, ha megbotlik. Viharos, kék szemével mosolyogva néz rám.

De az apám hangja behatol a tudatomba.

– Nem könnyörögsz! Nem kérsz bocsánatot! Tessék, ez a jutalmam, amiért hagytam, hogy az a kurva neveljen fel téged. Egy senki vagy, egy gyáva féreg.

Szúr a fejbőröm, ahogy a hajamnál fogva hátrarántja a fejemet, hogy a szemembe nézzen. Felfordul a gyomrom, amikor megérezem a leheletén a sör és a cigi szagát.

– Legalább Jax hallgat rám – morogja az összeszorított fogai között, nekem pedig forog a gyomrom a hányingertől. – Nem igaz, Jax? – kiált hátra a vállá felett.

Apa elenged, odasétál a konyha sarkában álló fagyasztóhoz, és kétszer kopogtat a fedelén.

– Élsz még odabent?

Minden arcizmom ég a fájdalomtól, ahogy próbálok visszatartani a könnyeimet. Nem akarok sírni vagy sikítani, de Jax, apám másik fia, már majdnem tíz perce bent van a mélyhűtőben. Tíz egész perce, és egy hangot sem adott ki magából!

Miért csinálja ezt az apám? Miért Jaxet bünteti, amikor rám mérges?

De csendben maradok, mert apa azt szereti. Ha megkapja, amit akar, talán kiengedi az öcsémet. Biztos nagyon fázik odabent, és nem tudom, hogy van-e elég levegője. Mennyi ideig tud valaki életben maradni egy fagyasztóban? Lehet, hogy már meg is halt.

Istenem, még csak egy kisfiú! Visszapislogom a könnyeimet. Kérlek, kérlek, kérlek...

– Szóval... – Apa odasétál a barátnőjéhez, Sherrilynnhez, a fura hajjú drogoshoz, meg a barátjához, Gordonhoz, aki egy kibaszott hátborzongató seggfej, és mindig furán néz rám.

Mindketten a konyhaasztalnál ülnek, és élvezik a ma terítéken lévő drogot, miközben egy fikarcnyit sem törődnek azzal, hogy mi folyik a szobában két tehetetlen gyerekkel.

– Mit gondoltok? – Apa egyik kezét az egyik, másik kezét a másik haverja vállára teszi. – Hogy fogjuk megtanítani a fiamnak, hogyan legyen férfi?

Vadul száguldozó pulzussal riadtam fel. Izzadságcsepp gördült végig a vállamon, és pislogva próbáltam kivenni a szobám körvonalait.

Rendben van. Nagyot sóhajtottam. Nincsenek itt. Csak álom volt. Otthon voltam. Apám sehol. Gordon és Sherilynn rég eltűntek. Minden rendben van.

De mindig meg kellett győződnöm róla.

Ólomnehéznek éreztem a szemhéjamat, de felültem, és sietve végigpásztáztam a szobámat. A reggeli fény irritálón áradt be az ablakon, mint egy légkürt zajongása, és kezemmel eltakartam a szememet a bántó napsugarak elől.

Korábban a sok szart a szekrényemről a földre löktem, de nem volt szokatlan, hogy kupit csinállok, amikor teljesen elázok. Egy kis rendtelenségtől eltekintve a szoba csendes és biztonságos volt.

Újra felsóhajtottam, majd mély levegőt vettem, és megpróbáltam lelassítani a szívverésemet, miközben továbbra is a szobámat figyeltem. Csak azután állapodott meg a tekintetem a mellettem fekvő alakon, miután alaposan körbenéztem a helyiségben. Figyelmen kívül

hagyva a szemem mögött lüktető fájdalmat, amit az előző esti piálásnak köszönhettem, lehúztam a takarót, hogy megnézzem, ostobaságomban – vagy inkább részegségemben – kinek engedtem meg, hogy nálam töltse az egész éjszakát.

Nagyszerű.

Még egy kibaszott szőke.

Mi a francot gondoltam?

A szőkék nem voltak az eseteim. Mindig jó kislánynak látszottak. Nem egzotikusnak vagy kissé érdekesnek. Túl tisztának.

Úgy néztek ki, mint a szomszéd lány.

És ki akarta azt?

De az utóbbi néhány napban – mióta a rémálmok újrakezdődtek –, csak szőkékre vágytam. Olyan volt, mintha betegesen önpusztító hajlamom lett volna arra, hogy újra meg újra azt a szőkét keressem, akit imádtam gyűlölni.

De... be kellett ismernem, hogy a mellettem fekvő csaj dögös volt. A bőre selymesnek tűnt, és szép melle volt. Azt hiszem, mondott valami olyasmit, hogy a nyári szünetre jött haza a Purdue Egyetemről. Szerintem nem árultam el neki, hogy még csak tizenhat vagyok, és gimibe járok. Lehet, hogy rázúdítom, amikor felébred. Csak a vicc kedvéért.

Hátrahajtottam a fejemet, és annyira fáj mindenem, hogy még csak el sem mosolyodtam, amikor elképzelttem, mennyire ki fog akadni.

– Jared? – Anyám kopogott az ajtómon, mire felkaptam a fejemet, és összerementem.

Úgy lüktetett a halántékom, mintha valaki egész éjszaka ütötte volna, és ebben a pillanatban egyáltalán nem akartam anyámmal foglalkozni. De ettől függetlenül leugrottam az ágyról, és az ajtó felé

indultam, mielőtt a mellettem fekvő lány megmoccan volna. Résnyire tártam az ajtót, és olyan türelmesen néztem anyámra, amennyire csak bírtam.

Rózsaszín melegítőnadrág meg egy rövid ujjú póló volt rajta – egészen szép öltözék egy vasárnapra –, de nyaktól felfelé ugyanolyan rendezetlen volt, mint máskor. A haját kontyba fogta, és az előző napi sminkje elkenődött a szeme alatt.

A másnapossága valószínűleg az enyémmel vetekedett. Ő csak azért volt már fent, és járkált a házban, mert a teste sokkal jobban hozzá volt szokva, mint az enyém.

Amikor azonban összeszedte magát, látszott rajta, hogy igazából milyen fiatal. A legtöbb barátom, amikor először látta, azt hitte, hogy a testvérem.

– Mit akarsz? – kérdeztem.

Szerintem arra várt, hogy beengedjem, de az szóba sem jöhetett.

– Tate elmegy. – A hangja szelíd volt.

A szívem zsettül dörömbölni kezdett a mellkasomban.

Az ma van?

Hirtelen olyan érzésem támadt, mintha egy láthatatlan kéz feltépte volna a gyomromat, és összerándultam a fájdalomtól. Nem tudtam, hogy mi okozta, a macskajaj vagy az, hogy emlékeztettek Tate távozására, de összeszorítottam a fogamat, hogy magamban tartsam a torkomba toluló epét.

– És? – motyogtam érdektelenséget tettetve.

Anya a szemét forgatva nézett rám.

– Arra gondoltam, talán levonszolod hozzá a segged, és elbúcsúzol tőle. Egy teljes évig távol lesz, Jared. Régen barátok voltatok.

Ja, két évvel ezelőttig... A kilencedik előtti nyáron meglátogattam az apámat, és amikor hazajöttem, ráébredtem, hogy egyedül vagyok.

Az anyám gyenge volt, az apám egy szörnyeteg, és kiderült, hogy Tate egyáltalán nem a barátom.

Csak megráztam a fejemet, aztán anyámra csaptam az ajtót.

Ja, majd még tényleg kimegyek, és búcsúzóul megölelem Tate-et. Egyáltalán nem érdekelt, mi van vele, és örültem, hogy megszabadulok tőle.

De volt egy csomó a torkomban, amit sehogy nem tudtam lenyelni.

Nekidőltem az ajtónak, és úgy éreztem, mintha ezernyi téglanya nyomná a vállamat. Elfelejtettem, hogy aznap utazik el. Beckmanék két nappal korábbi bulija óta gyakorlatilag folyamatosan részeg voltam.

A faszba!

Hallottam, hogy kint kocsiajtók csapódnak, és ráparancsoltam magamra, hogy maradjak ott, ahol vagyok. Nem kellett látnom őt.

Engedd, hogy Franciaországba menjen tanulni. A távozása volt rohadtul a legjobb dolog, ami csak történhetett.

– Jared! – Megfeszültem, amikor anya felkiáltott a földszintről. – A kutyá kiszökött. Jobban teszed, ha mész, és behozod.

Nagyszerű.

Ki akar fogadni velem, hogy ő engedte ki azt az átkozott kutyát? És ki akar fogadni abban, hogy a *bejárati* ajtón engedte ki? Olyan erősen összehúztam a szemöldökömet, hogy már fájt.

Magamra kaptam az előző esti farmeremet, felrántottam a szobám ajtaját, nem foglalkozva azzal, hogy a purdue-s csaj felébred-e, és leviharzottam a lépcsőn.

Anyám a nyitott bejárati ajtónál várt, odanyújtotta a pórázt, és úgy mosolygott, mintha nagyon okos lenne. Kikaptam a kezéből, aztán kiléptem a házból, és Tate-ék udvara felé indultam.

Flúgos az ő kutyája is volt, úgyhogy biztosan hozzá rohant.

– Azért jöttél, hogy elköszönj tőlem? – Tate a házuk előtti fűvön térdelt az apja Broncója mellett, és amikor meghallottam felszabadult, boldog nevetését, földre gyökerezett a lábam. Úgy mosolygott, mintha karácsony reggel lett volna, és behunyta a szemét, amikor Flúgos megszaglászta a nyakát.

Elefántcsontszínű bőre ragyogott a reggeli napsütésben, és telt, rózsaszín ajka szétnyílt, felfedve tökéletes, fehér fogsorát.

A kutyán is látszott, hogy mennyire boldog. Vidáman csóválta a farkát, én pedig úgy éreztem magam, mintha betolakodó volnék.

Egy pár voltak, szerették egymást, és a hasam megtelt pillangókkal. *A francba!* Összeszorítottam a fogamat.

Hogy csinálta? Hogy sikerül mindig elérnie, hogy jól érezzem magam, amikor boldognak látom őt?

Hosszan pislogtam.

Tate tovább motyogott a kutyának.

– Ó, hát, én is szeretlek téged! – Úgy hangzott, mintha egy gyerekhez beszélne, édes volt, meg ilyen szarságok, és Flúgos közben tovább bökdöste meg nyalogatta az arcát.

Nem kellett volna ennyire szeretnie őt. Végül is mit tett érte Tate az elmúlt két évben?

– Flúgos, gyere ide! – vakkantottam, de igazából nem a kutyára voltam mérges.

Tate rám emelte a tekintetét, és felállt.

– Most már a kutyával is bunkó vagy? – kérdezte mogorván, és csak ekkor vettem észre, hogy mi van rajta.

A Nine Inch Nails-es póló, amit tizennégy éves korunkban adtam neki, és ettől a mellkasom valamilyen hülye, ismeretlen okból összeszorult.

Elfejtettem, hogy nála van.

Oké... nem igazán. Azt hiszem, nem gondoltam, hogy *még mindig* megvan neki.

Valószínűleg arra sem emlékezett, hogy tőlem kapta.

Lehajoltam, hogy felcsatoljam Flúgosra a pórázt, és közben halványan elmosolyodtam.

– Megint megszólaltál, Tatum.

Nem hívtam Tate-nek. Gyűlölte a Tatumot, úgyhogy így szólítottam.

Unott, felsőbbrendű kifejezést öltöttem az arcomra.

Boldogabb leszek nélküle, mondtam magamnak. Semmit nem jelentett nekem.

És mégis megszólalt egy halk hang a fejemben. *Ő a mindenem.*

Tate megrázta a fejét, és fájdalom csillogott a szemében, miközben megfordult, hogy faképnél hagyjon.

Gondolom, ez azt jelentette, hogy nem fog veszekedni velem. Aznap nem. A péntek esti buli – amikor megaláztam, ő meg orrba vágta a barátomat, Madocot – biztos csak egyszeri alkalom volt.

– Ezt fogod viselni a repülőgépen? – kérdeztem gúnyosan mosolyogva.

Csak le kellett volna lépnem onnan, de a fenébe, képtelen voltam békén hagyni. Ez volt a függőségem.

Tate ökölbe szorított kézzel fordult vissza hozzám.

– Miért kérdezed?

– Csak egy kicsit selejtesen néz ki, ennyi. – De ez szemenszedett hazugság volt.

A fekete póló viseltes volt ugyan, de úgy állt rajta, mintha rászabták volna, és a sötét farmere rásimult a fenekére, pontosan megmutatva nekem, hogyan nézne ki meztelenül. Hosszú, fényes hajával

és hibátlan bőrével tüzesnek és édesnek látszott, én pedig egyszerre akartam felfalni és elégni benne.

Tatum dögös volt, de fogalma sem volt róla.

És szőke, vagy sem, ez volt az esetem.

– De ne aggódj – folytattam. – Megértem.

Összehúzta a szemét.

– Mít értesz?

Lehajoltam, és önelégült mosollyal néztem rá.

– Mindig is szeretted az én ruháimat hordani.

Elkerekedett a szeme, és az arcára szökő pír arról árulkodott, hogy nagyon mérges. Sugárzott belőle a harag.

Én meg elmosolyodtam magamban, mert ez kurvára tetszett.

Nem futott el.

– Várj egy pillanatot! – Felemelte a mutatóujját, majd megfordult, és az autóhoz sétált.

Benyúlt az első ülés alá, ahol az apja vészhelyzet esetére tartott holmikát, kihalászott onnan valamit, aztán becsapta a kocsiajtót. Amikor mérgesen visszatrápolt hozzám, láttam, hogy egy öngyújtó van a kezében.

Mielőtt felfoghattam volna, hogy mi történik, Tate kibújt a pólójából, felfedve szexi sportmelltartóba bújtatott, tökéletes mellkasát.

A szívem majdnem kiugrott a helyéről, olyan rohadt gyorsan kapált.

Atyaég!

Visszafojtott lélegzettel figyeltem, ahogy felemeli a pólót, életet lehel a gyújtóba, majd a lángba tartja az anyag alját, amely azonnal meggyullad.

A rohadt életbe! Mi a fene volt vele mostanában?

Tekintetem az övére villant. Az idő megállt körülöttünk, miközben egymást bámultuk, és teljesen elfeledkeztünk a kettőnk között lángoló ruhadarabról. Tate haja a teste körül táncolt, viharos tekintete átdöfte a bőrömet, behatolt az agyamba, és megakadályozta, hogy megmozduljak vagy megszólaljak.

A karja remegett egy kicsit, és bár egyenletesen lélegzett, nagyon mélyen szívta be a levegőt. Pokoli ideges volt.

Oké, tehát, amikor a múltkor betörte Madoc orrát, az nem csak egyszeri fellángolás volt. Felvette velünk a harcot.

A gimnázium két évében megkeserítettem az életét. Hazugságokat terjesztettem róla, tönkretettem néhány randiját, és mindezt a saját magam szórakoztatására csináltam. Tate provokálása – kiközösítése a suliban – kerekké tette a világomat; olyankor úgy éreztem, hogy élek, de ő egyszer sem vágott vissza. Mostanáig. Talán azt hitte, hogy ha úgyis elhagyja a várost, már szélnek eresztheti az óvatosságát.

Még erősebben szorítottam ökömbe a kezemet, és hirtelen megbénított a tudat, hogy mennyire fog hiányozni. És nem az, hogy utálok, vagy hogy folyton piszkálok.

Csakis... ő... fog... hiányozni.

És ettől a felismeréstől olyan erősen összeszorítottam az állkapcsolmat, hogy belenyilallt a fájdalom.

Rohadék.

Még mindig a hatalmában tartott.

– Tatum Nicole! – kiáltotta az apja a verandáról, és mindketten visszazökkentünk a valóságba. Mr. Brandt odarohant hozzánk, ki-kapta a pólót a lánya kezéből, és a földre dobva taposni kezdte, hogy eloltsa a lángokat.

Nem vettem le a tekintetemet Tate-éről, de a pillanat megtört, és végre képes voltam levegőt venni.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Egy év múlva találkozunk, Tatum – vetettem oda neki, és reméltem, hogy fenyegetésnek hangzott, amit mondtam.

Ő felemelte az állát, és csak dühösen bámult rám, miközben az apja rászólt, hogy menjen be, és vegyen fel egy másik pólót.

Flúgóssal az oldalamon elindultam a házunk felé, és közben letöröltem a homlokomra kiütközött hűvös verítéket.

A rohadt életbe! Élesen beszívtam a levegőt.

Miért nem tudtam kiverni ezt a lányt a fejemből? A dögös kis piroszós mutatványa sem fog segíteni abban, hogy elfelejtsem.

Ez a kép örökre az emlékeimbe égett.

A félelem befészkelte magát a gondolataimba, amikor ráébredtem, hogy tényleg elmegy. Többé már nem fogom irányítani. Tovább éli az életét, és egyszer sem fog rám gondolni. Randizni fog bármilyen seggfejjel, aki érdeklődést mutat iránta. És ami még rosszabb, nem fogom sem látni, sem hallani őt. Meglesz a saját élete, aminek én nem leszek a részese, és ettől rettegetem.

Hirtelen minden idegennek és kényelmetlennek érződött. Az otthonom, a környék, a gondolat, hogy egy hét múlva kezdődik a sulis.

– Bassza meg! – morogtam az orrom alatt.

Ennek a szar helyzetnek most kellett véget vetnem.

Figyelemelterelésre volt szükségem. Sok figyelemelterelésre.

Amint beértem, elengedtem a kutyát, felmentem a lépcsőn a szobámba, és közben előástam a telefonomat a zsebemből.

Ha bárki más hívta volna ilyen korán, Madoc nem veszi fel a telefont. De mivel én voltam a legjobb barátja, csak kettőt csörgött ki.

– Még... mindig... alszom – motyogta.

– Még mindig áll a medencés buli, amit a sulikezds előttre tervezél? – kérdeztem, miközben elindítottam a szekrényemen álló iPod dokkolón a *Crazy Bitchet* a Buckcherryről.